

UZASADNIENIE

Decyzją z 17.01.2018 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpatrzeniu wniosku z dnia 08.11.2017r. odmówił K. G. od 1.12.2017 r. dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z 17.01.2011 r., argumentując, że orzeczeniem komisji lekarskiej ZUS z 20.12.2017 r. wnioskodawczyni została uznana za częściowo niezdolną do pracy bez związku z wypadkiem przy pracy. Zatem brak jest podstaw do przyznania renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem. Jednocześnie organ rentowy wskazał, że w sprawie ustalenia prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia zostanie wydana odrębna decyzja.

/decyzja k. 277 akt ZUS/

Uznając powyższą decyzję za krzywdzącą ubezpieczona wniosła od niej odwołanie, wnosząc o zmianę skarżonej decyzji i przyznanie na dalszy czas renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Wnioskodawczyni podniosła, że organ rentowy bezpodstawnie pozbawił ją renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, uznając, że jest niezdolna do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

/odwołanie k. 3 – 5/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując argumentację zawartą w zaskarżonej decyzji. Jednocześnie organ rentowy wyjaśnił, że decyzją z dnia 18 stycznia 2018 roku przyznano K. G. od dnia 1 grudnia 2017 roku prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

/odpowiedź na odwołanie k. 6-6 odwrót/

Na rozprawie w dniu 5.11.2018 r. – bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku w sprawie – pełnomocnik wnioskodawczyni ustanowiony z urzędu poparł odwołanie, a pełnomocnik ZUS wniósł o jego oddalenie.

/e-prot. z 5.11.2018 r. : 00:01:55, 00:05:49/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Odwołująca - K. G. urodziła się w dniu (...) Ukończyła zasadniczą szkołę zawodową, uzyskując zawód farbiarza – wykończalnika wyrobów włókienniczych. Następnie ukończyła liceum ogólnokształcące bez matury. Pracowała 10 lat jako sprzedawca. Od 2011 r. nie pracuje.

/okoliczności niesporne/

K. G. przebyła uraz przecięśniowy odcinka lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa w dniu 17.01.2011 r. Uraz ten dotyczył układu ruchu i został uznany za wypadek przy pracy w (...). Z tego powodu miała ustalony procentowy uszczerbek na zdrowiu w wysokości 6% z pkt 94 c tabeli uszczerbkowej. Była leczona na oddziale neurologicznym, gdzie rozpoznano zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa oraz rwę kulszową prawostronną objawową. Ponadto stwierdzono (...)/L5 i L5/S1. Oddział Neurologiczny nie stwierdził tła pourazowego zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa. Wnioskodawczyni od tego czasu była leczona w Poradni Neurologicznej, Rehabilitacyjnej, a ponadto często zgłaszała się z powodu bólu pleców do izby Przyjęć i Oddziału (...). Wnioskodawczyni kilkakrotnie była konsultowana przez neurochirurga, który nie zakwalifikował jej do leczenia operacyjnego kręgosłupa lędźwiowo – krzyżowego, natomiast zlecał rehabilitację.

Wnioskodawczyni leczy się ambulatoryjnie psychiatrycznie od 2012 r. Była kilka razy hospitalizowana z przyczyn psychiatrycznych w trybie dziennym. Obecnie uczęszcza do Oddziału Dziennego w związku z problemami zdrowotnymi natury psychiatrycznej. W 2014 r. miała lękową próbę samobójczą.

/dokumentacja lekarska k. 29 – 47, 53- 249, k. 257/

Wnioskodawczyni pobierała rentę okresową z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w okresie od dnia 12.07.2012 r. do dnia 30.11.2017 r.

/niesporne, a nadto decyzje k. 199/200 akt ZUS, k. 206/207 akt ZUS, K. 269 akt ZUS/

W dniu 8.11.2017 r. K. G. złożyła wniosek o przyznanie prawa do renty w związku z wypadkiem przy pracy na dalszy okres.

/wniosek k. 272 akt ZUS/

Orzeczeniem z dnia 28.11.2017 r. Lekarz Orzecznik ZUS uznał wnioskodawczynię za częściowo niezdolną do pracy do dnia 30.11.2020 r. wskazując, że częściowa niezdolność do pracy trwa, ale nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. W rozpoznaniu Lekarz Orzecznik ZUS stwierdził u odwołującej zaburzenia nastroju adaptacyjne, wielopoziomowe zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa, stan po przebyłym urazie przeciążeniowym odcinka s. -1 wielomiesięcznym zespołem korzeniowym 1 – s/uraz. w dniu 17.01.2011 r., obecnie bez istotnego deficytu neurologicznego z odcinka L, dychawicę oskrzelową, chorobę H., fibromialgię, dnę moczanową. W uzasadnieniu orzeczenia Lekarz Orzecznik wskazał, że obecnie wnioskodawczyni jest w trakcie leczenia psychiatrycznego w ramach dziennego leczenia psychiatrycznego, przy czym od 2014 r. miały miejsce wielomiesięczne pobyty ubezpieczonej w oddziale dziennym od 2015 r., a ostatnio od 14.12.2016 r. do 28.12.2016 r., od 28.02.2017 r. do 25.05.2017 r., od 28.09.2017 r. Lekarz Orzecznik ZUS wskazał, że objawy psychopatologiczne wraz z sekwestrowaną pjm C5-C6 powodują obecnie częściową niezdolność do pracy zgodnie z posiadanym drugim poziomem kwalifikacji i wywiadem zawodowym. W konkluzji Lekarz Orzecznik ZUS nie stwierdził długotrwałej niezdolności do pracy w związku z urazem przeciążeniowym odcinka 1-s w dn. 17.01.2017 r.

/orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS k. 275 akt ZUS, opinia Lekarza Orzecznika ZUS k. 119 dokumentacji medycznej w aktach ZUS/.

Wnioskodawczyni złożyła sprzeciw od ww. orzeczenia.

/sprzeciw k. 124/125 dokumentacji medycznej w aktach ZUS/.

Komisja Lekarska ZUS po rozpoznaniu sprzeciwu orzeczeniem z dnia 30.11.2017 r. uznała wnioskodawczynię za częściowo niezdolną do pracy do 31.12.2018 r. z przyczyn psychiatrycznych, wskazując, że częściowa niezdolność do pracy trwa i nie pozostaje w związku z wypadkiem przy pracy. W rozpoznaniu Komisja Lekarska ZUS stwierdziła zaburzenia nastroju i zachowania u osoby z nieprawidłową osobowością, zmiany zwyrodnieniowo dyskopatyczne kręgosłupa lędźwiowego szyjnego bez objawów korzeniowych.

/orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS k. 276 akt ZUS, opinia Komisji Lekarskiej ZUS k. 131 – 133 dokumentacji medycznej w aktach ZUS/

W konsekwencji powyższego orzeczenia Komisji Lekarskiej, ZUS wydał zaskarżoną decyzję z dnia 17.01.2018 r., na podstawie której odmówił K. G. od dnia 1.12.2017 r. dalszego prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 17.01.2011 r.

/decyzja k. 277 akt ZUS/

Po wydaniu ww. decyzji organ rentowy kolejną decyzją z dnia 18.01.2018 r. przyznał ubezpieczonej od dnia 1.12.2017 r. prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia z przyczyn psychiatrycznych.

/decyzja k. 279 akt ZUS/

Orzeczeniem Miejskiego Zespołu do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Ł. z dnia 03.11.2017r. wnioskodawczyni została zaliczona do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do dnia 30.11.2019 r. w związku z układem ruchu.

/orzeczenie k. 52/

Z punktu widzenia neurologicznego u wnioskodawczyni rozpoznano zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne odcinka szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa z zespołem bólowym bez istotnych deficytów neurologicznych, stan po urazie przeciążeniowym odcinka LS kręgosłupa w dn. 17.01.2011 r. a nadto nie stwierdzono niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej. Z perspektywy neurologicznej na podstawie akt sprawy, dokumentacji medycznej u wnioskodawczyni stwierdzono zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne odcinaka szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego z zespołem bólowym bez istotnych deficytów neurologicznych oraz stan po urazie przeciążeniowym odcinka LS kręgosłupa w dn. 17.01.2011 r. Według wiedzy neurologicznej brak jest podstaw do uznania wnioskodawczyni za długotrwale niezdolną do wykonywania pracy zarobkowej. Na rynku pracy wnioskodawczyni jest osobą niepełnosprawną w stopniu umiarkowanym, ale z przyczyn neurologicznych zdolną do wykonywania pracy zarobkowej. Niepełnosprawność została odwołującej przyznana m.in. z układu ruchu, a nie z układu nerwowego.

/opinia biegłego neurologa k. 250 – 253/

Z punktu widzenia psychiatrii u wnioskodawczyni rozpoznano zaburzenia przygnębienne i zachowania (głównie adaptacyjne) u osoby z zaburzoną osobowością. Z perspektywy psychiatrycznej odwołująca jest częściowo niezdolna do pracy do 31.12.2018 r. przy znacznym stopniu ograniczenia zdolności do wykonywania pracy zarobkowej. Niezdolność do pracy u wnioskodawczyni według wiedzy psychiatrycznej jest bez związku z wypadkiem przy pracy. W badaniu psychiatrycznym odwołująca nie zdradza objawów psychotycznych, pozostaje bez istotnie chorobowego obniżenia nastroju, nie jest upośledzona umysłowo ani otepiała. Stwierdzone rozpoznanie psychiatryczne są związane z sytuacją osobistą ubezpieczonej i wynikają z jej cech osobowości, nie są natomiast w żadnym stopniu związane z wypadkiem w pracy w 2011 r. Niezdolność do pracy z przyczyn psychiatrycznych powstała u wnioskodawczyni po wyczerpaniu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy, którą odwołująca pobierała do dnia 30.11.2017 r.

/opinia biegłego psychiatry k. 254 – 256/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o wyżej powołane dowody w postaci dokumentów zalegających w aktach sprawy oraz załączonych aktach ZUS-owskich, a nadto na podstawie opinii biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii i psychiatrii właściwych z uwagi na schorzenia wnioskodawczyni, których to dowodów niekwestionowana żadna ze stron, a i Sąd nie znalazł jakichkolwiek przyczyn by czynić to z urzędu. Sąd uznał, że opinie biegłych stanowią przy tym pełnowartościowy środek dowodowy, albowiem biegli w sposób rzetelny odnieśli się do schorzeń odwołującej i ich związku z wypadkiem przy pracy, któremu ubezpieczona uległa w dn. 17.01.2011 r. a następnie logicznie i przekonująco uzasadnili wnioski końcowe w swoich opiniach. Należy dodać, że odwołująca była w toku niniejszego postępowania reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika z urzędu, który nie wniósł żadnych zastrzeżeń co do rzeczonych opinii. Wobec powyższego Sąd uznał, że kwestia istnienia u skarżącej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dn. 17.01.2011 r. została w sposób jednoznaczny wyjaśniona i oparł się w tym zakresie na opiniach ww. biegłych sądowych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie podlega oddaleniu.

Zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych. (tekst jednolity Dz. U.

z 2018 r., poz. 1376 ze zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

W myśl art. 16 ust. 1 analizowanej ustawy ustalenia tej niezdolności i jej związku z chorobą zawodową lub z wypadkiem przy pracy dokonuje lekarz orzecznik ZUS.

Stosownie do art. 17 ust. 1 przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego stosuje się, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy, odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Świadczenia, o których mowa w ust. 1, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową (ust. 2).

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 roku Nr 1270, ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w wymienionych okresach składkowych lub nieskładkowych albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W myśl art. 57 ust. 2 warunku, o którym mowa w przepisie ust. 1 pkt 3 art. 57, nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

W myśl art. 12 ustawy niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, natomiast częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne (art. 13 ust. 1).

Warunki wskazane w art. 57 w/w ustawy muszą być spełnione łącznie by istniały podstawy do przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

Należy przy tym podnieść, że w sprawie dotyczącej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy dokonuje się oceny stanu zdrowia ubezpieczonego z daty wydania decyzji (por. wyrok z 25 stycznia 2005 r., opubl. I UK 152/04, również wyrok z 12 stycznia 2005 r., I UK 93/04, opubl. OSNP rok 2005, nr 16, poz. 254, wyrok z 20 maja 2004 r., II UK 395/03, OSNP rok 2005, nr 3, poz. 43). W postępowaniu sądowym ocena całkowitej bądź częściowej niezdolności do pracy wymaga wiadomości specjalnych i w takiej sytuacji, sąd nie może orzekać wbrew opinii biegłych sądowych, choć też ostatecznie decyduje sąd, gdyż niezdolność do pracy ma znaczenie prawne (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2009 r., III UK 30/09).

W sprawach o prawo do renty nie wystarczy udowodnienie, że występują określone schorzenia, lecz konieczne jest wykazanie, w jakim stopniu wpływają one na utratę zdolności do pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami (wyrok Sądu Najwyższego z dnia

1.12.2000 r., II UKN 113/00, OSNP rok 2002, nr 14, poz. 343). Polemizowanie z ocenami biegłych, z powoływaniem się na własną ocenę medyczną, nie jest wystarczające do podważenia fachowo sporządzonych i miarodajnych opinii biegłych sądowych.

W odniesieniu do odwołującej się nie został spełniony warunek niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 17.01.2011 r. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności opinii biegłych specjalistów z zakresu: neurologii i psychiatrii, Sąd ustalił, że występujące u wnioskodawczynie schorzenia nie powodują niezdolności do pracy w związku z rzeczoną wypadkiem przy pracy. Biegły neurolog stwierdził, że rozpoznane schorzenia u skarżącej w postaci zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne odcinka szyjnego i lędźwiowo – krzyżowego kręgosłupa z zespołem bólowym bez istotnych deficytów neurologicznych, stan po urazie przeciążeniowym odcinka LS kręgosłupa w dn. 17.01.2011 r. nie powodują u ubezpieczonej niezdolności do wykonywania pracy zarobkowej z przyczyn neurologicznych. Co prawda biegły psychiatra stwierdził, że odwołująca z przyczyn psychiatrycznych jest częściowo niezdolna do pracy do 31.12.2108 r. przy znacznym stopniu ograniczenia zdolności do wykonywania pracy zarobkowej, ale jednocześnie stwierdził, że niezdolność do pracy u wnioskodawczynie jest bez związku z wypadkiem przy pracy i powstała u niej po wyczerpaniu renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z 17.01.2011 r., którą odwołująca pobierała do 30.11.2017 r.

Opinie biegłych zostały doręczone zarówno pełnomocnikowi organu rentowego, jak i pełnomocnikowi wnioskodawczynie i żadna ze stron nie wniosła do nich jakichkolwiek zastrzeżeń. Sąd podzielił wnioski końcowe z opinii biegłych specjalistów z zakresu neurologii i psychiatrii uznając, że są one pełne, jasne i nie prowadzą do sprzecznych wniosków, a nadto korelują one z dostępną dokumentacją medyczną leczenia skarżącej zalegającą w aktach sprawy i załączonych aktach ZUS-owskich.

Opinia biegłego może być oceniona przez Sąd i podważona dowodem z innej opinii. Ubezpieczona, jak każda strona w procesie, w myśl art. 6 k.c. winna dowodzić swoich racji, a nie tylko przedstawiać poglądy. W konsekwencji w sprawie nie pojawiły się argumenty, które mogłyby budzić wątpliwość Sądu, co do jednoznaczności wskazanych opinii.

Z ustaleń Sądu wynika, że stwierdzone u wnioskodawczynie schorzenia nie powodują u niej niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 17.01.2011 r.

Końcowo wypada wspomnieć, że ZUS uwzględniając okoliczność, że wnioskodawczynie jest częściowo niezdolna do pracy z przyczyn psychiatrycznych pozostających bez związku z wypadkiem do pracy z dnia 17.01.2011 r., po wydaniu zaskarżonej decyzji wydał kolejną decyzję z 18.01.2017 r. mocą której przyznał ubezpieczonej od 1.12.2017 r. prawo do okresowej renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy z ogólnego stanu zdrowia.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie wnioskodawczynie.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawczynie.

A.P.

26.11.2018r